

Postvæsenet for Besørgelse af Kontohaver-nes Post til Girokontoret og Girokontorets Post til Kontohaverne i Anledning af Ind- og Udbetalinger samt for de til Postkontoret udsendte Udbetalingskort. Man har for Finansåret 1921—22 foretaget en detailleret Opgørelse over disse Beløb, og det viser sig herefter, at der skulde paa Indtægtssiden godskrives Girokontoret et Beløb af 279 000 Kr., medens der paa Udgiftssiden skulde føres Girokontoret 215 000 Kr. Altsaa, hvis vi vilde foretage en yderligere Opgørelse, vilde den sikkert ogsaa for de andre Aar blive i Postgiroens Favør, saaledes at disse Beløb, der her er optaget, i Virkeligheden er meget forsigtigt beregnet, og det er meget forsigtigt, naar man fra Postvæsenets Side erklærer, at Postgirovæsenet i det forløbne Aar, 1924—25, har givet et Overskud paa 301 000 Kr.

Men jeg kunde ogsaa have Lyst til, da vi nu taler om Postgirovæsenet, at gøre lidt Rede overfor Rigsdagen for, hvem der benytter Postgirovæsenet. Det viser sig, at hvis man gaar Kontohavernes Stilling og Erhverv igennem, saa er der i dette Øjeblik 180 forskellige Statsmyndigheder, der bruger Postgirovæsenet, der er 95 kommunale Myndigheder, og der er 128 offentlige Anstalter, fordelt mellem Elektricitetsværker, Kreditforeninger, Læreanstalter, Sygehuse, Telefonselskaber og deres lokale Afdelinger. Der er 152 Aviser og Tidsskrifter, 271 Banker og Bankiers, 690 Foreninger, 283 Forsikrings-selskaber og deres Agenturer, fordelt mellem Livsforsikring, Brandforsikring og andre Slags Forsikringer; der er 4 276 Virksomheder indenfor Handel, Haandværk og Industri, som benytter Postgirovirksomheden; der er 60 Dyrslæger, 56 Ingeniører; indenfor Land- og Skovbrug er der 92; der er 335 Læger, 22 Pensionskasser, 20 Privatbaner, 133 Sagførere og endelig 1 794 Privatpersoner. (Afbrydelse: Hvor mange Post-tjenestemændene; jeg har Statstjenestemændene 797. Det er Statstjenestemændenes Bidrag til Postgirovirksomheden, og det staar noget i Forbindelse med visse Laanevirksomheder, som har krævet, at Tjenestemændene skulde kunne lade deres Laan og Afdrag girere. Jeg har al Grund til at ønske, at det skulde gaa Postsparevirksomheden ganske paa samme Maade, som det er gaaet Girovæsenet, at den skulde faa en lignende Udvikling, en lignende Omsætning og et lignende Udbytte.

Det ærede Medlem Hr. Himmelstrup udtalte til Slut en Frygt for, at mit Forslag om Postsparevirksomhed skulde være en

Begyndelse til en Socialisering af vort Pengevæsen. Hvorfor det ærede Medlem mente dette, ved jeg ikke, men hvis det skulde hindre ham i at tiltræde Forslaget, ja, saa maatte han jo være bange for enhver ny Lov, thi enhver ny Lov bærer en Mulighed for yderligere Udvikling i sig.

Jeg ønsker selv ikke efter de faldne Bemærkninger for mit Vedkommende at slippe Haabet om en Forstaaelse i Rigsdagen. Som jeg sagde til Sparekassernes Repræsentanter, da vi var sammen i Oktober Maaned, er det en udstrakt venlig Haand til Samarbejde, der her rækkes Sparekasserne, og hvis den ikke gribes, og vi derved kommer ud i en politisk Kamp og Agitation om Postsparevirksomhed, saa undgaar heller ikke Sparekassevirksomheden at komme med i denne Kamp, og det vilde jeg meget nødig se. Jeg synes, at hellere maa Sparekasserne, om jeg saa maa sige, kende deres Besørgelsestid og tage mod den her udstrakte venlige Haand.

Kr. Kristensen: Det Formaal, som det forelagte Forslag har, kan vi sikkert alle være enige om er godt og prisværdigt. Det er at fremme Sparsommeligheden i saa høj Grad som muligt. Og selv om det er berørt, kan jeg dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at det ogsaa glæder mig, at netop Socialdemokraterne kommer med et saadant Forslag; for vi har jo ellers fra den Side hørt stærk Kritik imod de Folk, som samler sig en lille Formue, at de skulde være noget i Retning af de fæle Kapitalister, der tilegner sig de andres Arbejdsfortjeneste o. s. v. Men det er, som den højtærede Minister sagde, en af den Slags Overraskelser, vi har faaet adskillige af og maaske ogsaa vil faa adskillige af i Fremtiden, og det er et Bevis for det gamle Ord, at naar man faar Ansvaret, kommer man til at se lidt anderledes paa Forholdene, end man gjorde som Opposition. Det skal jeg nu ikke opholde mig videre ved. Forslaget søger at aabne en lettere Adgang til at komme af med Sparemidler og at bringe Midler frem, som nu ikke kommer frem. Men Spørgsmaalet er saa, om det vil bringe Midler frem i en saadan Udstrækning, at det virkelig betyder noget, og om der ikke er en Fare for, at det bliver en Konkurrence til de Sparebestræbelser, der er oppe i Tiden, og dér tænker jeg navnlig paa Sparekassevirksomheden, saadan som den er udviklet her i Landet. Vi har et ret udviklet Sparekassesystem, og der er forholdsvis let Adgang til at komme af med sine Sparemidler. Jeg vil